

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/40/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111010143
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111010143.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému S. M. pre prečin marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 25. júna 2014 prejednal odvolanie obžalovaného S. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. februára 2014, sp. zn. 2T/14/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. a/ Tr. por. sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu **z r u š u j e**.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. februára 2014, sp. zn. 2T/14/2011, bol obžalovaný S. M. uznaný za vinného z prečinu marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 28.6.2010 o 15.15 hod. v Trenčíne, na ul. N. najprv zaparkoval svoje motorové vozidlo zn. BMW X6, EČ: T. XXX F. na miesto s vyhradeným státím, v dôsledku čoho mestská polícia použila technický prostriedok (papuču) na zabránenie odjazdu svojho vozidla, avšak po jeho príchode k svojmu vozidlu nesúhlasil s uloženou blokovou pokutou, pričom po vypísaní tejto pokuty a odjazde so svojím vozidlom bolo následne zistené, že rozhodnutím o priestupku vydaným OR PZ - Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske zo dňa 8.2.2010 č.p. ORP-369/DI-PPE-2009, právoplatným dňom 5.3.2010, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný okresným súdom odsúdený podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 rok a súčasne podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. aj na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 1 rok.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, podal odvolanie obžalovaný S. M. pre nesprávnosť výrokov o vine a o treste, ako aj pre nesprávnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu poukazoval na to, že podľa jeho názoru napadnutému rozsudku predchádzali podstatné chyby konania spočívajúce v porušení ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby. Uviedol, že zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 14.11.2012 síce vyplýva, že obžalovaný S. M. bol poučený o svojich právach, taktiež o práve urobiť vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por., avšak reálne takéto právo obžalovanému nebolo umožnené vykonať, nakoľko ihneď po jeho poučení ako obžalovaného a následného vyhlásenia, že sa vzdáva zachovania 5 dňovej lehoty na prípravu hlavného pojednávania, bolo hlavné pojednávanie odročené na deň 27.2.2013 z dôvodu, aby bolo rozhodnuté o odvolaní obžalovaného vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky proti rozhodnutiu

Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 13S 110/2011. Vo veci bolo pokračované až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.2.2014, pričom súd ihneď pristúpil k výsluchu svedkov, avšak opätovne bez toho, aby bolo obžalovanému S. M. umožnené urobiť niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. a taktiež bez toho, aby bol obžalovaný vypočutý na hlavnom pojednávaní, pritom napriek tomu, že výsluch obžalovaného navrhla tak prokuratúra v obžalobe, ako aj obžalovaný v písomne podanom odpore proti trestnému rozkazu zo dňa 6.4.2011. Obžalovaný nebol teda reálne a skutočne na hlavnom pojednávaní vypočutý, preto uvedený postup považoval za postup v rozpore s ustanovením § 258 ods. 1 Tr. por. Namietal ďalej, že nebola žiadnym právne relevantným spôsobom preverená obhajoba obžalovaného, že neboli vykonané navrhované dôkazy výsluchom svedkov npor. K. U. a kpt. Mgr. A. T. i zadovážením a oboznámením priestupkového spisu Okresného dopravného inšpektorátu Partizánske zo dňa 8.2.2010 č.p. ORP-369/DI-PPE-2009, ktoré dôkazy boli podľa jeho názoru spôsobilé privediť zmenu dokazovanej okolnosti a to okolnosť, že dňa 28.6.2010, teda v deň kedy sa mal stať aj skutok uvedený v obžalobe, sa obžalovaný dostavil na Okresný dopravný inšpektorát v Partizánskom, kde mu bolo oznámené, že mu bude doručené rozhodnutie s oznámením o nadobudnutí jeho právoplatnosti, pričom bolo potrebné zistiť, či sa tak stalo ešte predtým, ako mal byť spáchaný skutok alebo až potom. Podľa jeho názoru nebol zabezpečený žiadny dôkaz o tom, že by obžalovaný S. M. riadil predmetné motorové vozidlo dňa 28.6.2010, pretože výpovede svedkov M. V. a V. I. sú v tomto smere rozporné, pričom ku spáchaniu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia môže dôjsť až potom, čo sa spoľahlivo preukáže, že obžalovaný vykonával činnosť, na ktorú sa viazal zákaz takejto činnosti. Poukázal ďalej na to, že obžalovaný prevzal rozhodnutie ORP-369/DI-PPE-2009 dňa 11.5.2010 a v deň prevzatia rozhodnutia si dal vyhotoviť fotokópiu celého priestupkového spisu, z obsahu ktorého však nevyplývalo, že by toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a ani vykonateľnosť, keďže v priestupkovom spise sa nenachádzalo vyznačenie právoplatnosti. Podľa obhajcu obžalovaný nemohol vedieť, že predmetné rozhodnutie nadobudlo spätné právoplatnosť a preto nemal žiadny dôvod na to, aby nemohol riadiť osobné motorové vozidlá a nemohol spáchať žalovaný prečin. Skutočnosť, že právoplatnosť predmetného rozhodnutia, z ktorého mal vyplývať zákaz činnosti, bola vyznačená až dodatočne, možno v konaní objasniť a preukázať výsluchmi svedkov npor. U. a kpt. T., preto okresný súd podľa neho pochybil, keď tieto dôkazy odmietol vykonať a nesprávne postupoval aj v tom, keď v tejto súvislosti svoje zistenia a závery oprel len o úradný záznam spísaný npor. U. (čl. 31), hoci ten nemôže byť dôkazom. Na základe uvedených dôvodov obhajca alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/, d/ Tr. por. zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o oslobodení obžalovaného S. M. spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ alebo b/ Tr. por. alebo aby po zrušení rozsudku vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

Prokurátor sa písomne nevyjadril k dôvodom odvolania obžalovaného.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na neverejnom zasadnutí dňa 25. júna 2014 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste je chybný pre podstatné chyby konania, ktoré týmto napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a ktoré spočívali v porušení ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby a na objasnenie veci je potrebné všetky dôkazy vykonať znovu (§ 321 ods.1 písm. a/ Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 257 Tr. por., § 258 ods. 1, 2 a 3 Tr. por. a § 122 ods. 2 a 3 Tr. por.).

Súd prvého stupňa nevykonal zákonu zodpovedajúcim spôsobom a pri dodržaní práva obhajoby všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, tieto potom dostatočne nevyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel preto k predčasným skutkovým zisteniam i právnym záverom. V odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne a presvedčivo neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, nevysvetlil, ako sa vyrovnal s obhajobnými tvrdeniami, námietkami a návrhmi na vykonanie dôkazov obžalovaného, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny i trestu, preto odôvodnenie

napadnutého rozsudku nie je v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. a v uvedených smeroch nie je preskúmateľné.

Podľa ustanovenia § 258 ods. 1 až 3 Tr. por. ak obžalovaný po prednesení obžaloby a vyjadrení poškodeného neurobil vyhlásenie uvedené v § 257 ods. 1 písm. b/ alebo c/, predseda senátu potom, ako zistí podmienky na vykonanie hlavného pojednávania, zistí osobné údaje obžalovaného a poučí ho o jeho právach. Potom umožní prokurátorovi vylúchnuť obžalovaného. Obžalovaného treba vylúchnuť na obsah obžaloby, a ak bol uplatnený nárok na náhradu škody, aj na tento nárok. Pritom sa postupuje podľa § 122 ods. 2 a 3. Výsluch môže predseda senátu prerušiť len vtedy, ak výsluch nie je vedený v súlade so zákonom alebo ak je výsluch vedený inak nevhodným spôsobom, alebo ak predseda alebo člen senátu považujú za nevyhnutné položiť obžalovanému otázku, ktorú nemožno odložiť na dobu po skončení výsluchu. Po skončení výsluchu obžalovaného prokurátorom má právo vypočuť obžalovaného jeho obhajca. Ustanovenie odseku 2 tu platí primerane. So súhlasom predsedu senátu sú prokurátor, obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba oprávnení po skončení výsluchov klásť obžalovanému doplňujúce otázky. O ich poradí rozhodne predseda senátu.

Podľa ustanovenia § 122 ods. 1, 2 Tr. por. obžalovanému musí byť daná možnosť podrobne sa k obvineniu vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy. Obžalovanému sa môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Otázky sa musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Obžalovanému sa však nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Otázky nesmú neodôvodnene zasahovať do súkromia vypočúvaného okrem zisťovania pohnútky činu.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že výsluchom obžalovaného, ktorý je jedným z dôkazných prostriedkov a obsah jeho výpovede dôkazom (§ 119 ods. 2), sa začína najdôležitejšia fáza hlavného pojednávania, t.j. dokazovanie. Určením výsluchu obžalovaného ako prvého úkonu v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní sa sleduje cieľ umožniť súdu, ale aj prokurátorovi a obhajcovi, aby si urobili predstavu o tom, na ktoré skutočnosti sa treba v rámci objasňovania veci zamerať. Pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní súd aj prokurátor sú viazaní všeobecnými ustanoveniami šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku. Obhajca a obžalovaný pri vykonávaní dokazovania na hlavnom pojednávaní (§ 119 ods. 3) sú týmito ustanoveniami viazaní primerane, predovšetkým v rozsahu ustanovenia § 119 ods. 2. Predseda senátu po zistení podmienok na vykonanie hlavného pojednávania, po zistení osobných údajov obžalovaného a poučení ho o jeho právach, umožní prokurátorovi vylúchnuť obžalovaného k obsahu obžaloby a ak poškodený riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody a navrhol, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť túto škodu nahradiť, aj k nároku a návrhu poškodeného. Pri výsluchu obžalovaného pritom prokurátor postupuje podľa § 122 ods. 2 a 3, t.j. obžalovanému umožní podrobne sa k obžalobe vyjadriť, súvisle (bez prerušovania otázkami) opísať priebeh skutkového deja, uviesť dôkazy na potvrdenie vlastných argumentov a až potom mu kladie otázky, a to ohľaduplne, zrozumiteľne, nesmie klásť otázky kapciózne alebo sugestívne, otázkami nesmie zasahovať do jeho intímneho súkromia, okrem zisťovania pohnútky činu. Výsluch nie je vedený v súlade so zákonom, ak je napríklad v rozpore s ustanovením § 2 ods. 2, § 121 ods. 1, § 122 ods. 3. Nevyhnutnosť polozenia otázky predsedom senátu, sudcom alebo prísediacim môže vyplývať z vyjadrenia obžalovaného, na ktoré pre ucelenosť alebo upresnenie treba výpoveď hneď doplniť odpoveďou na otázku, ktorá práve z tohto dôvodu neznesie odklad na neskorší čas. Pre výsluch obžalovaného obhajcom v zásade primerane platí postup podľa § 122 ods. 2 a 3 s tým, že spravidla už netreba obžalovaného znova vyzvať, aby sa podrobne vyjadril k žalovanému skutku a súvisle opísal skutočnosti, ktoré sú predmetom obžaloby, keďže tak už urobil v rámci jeho výsluchu prokurátorom. Po tomto výsluchu obžalovaného obhajcom môžu klásť otázky obžalovanému aj prokurátor, poškodený, obhajca alebo zúčastnená osoba. O ich poradí rozhodne predseda senátu opatrením, keďže ide o ústne rozhodnutie operatívno-technickej povahy (§ 10 ods. 19). Ak je niektorá zo strán nespokojná s opatrením predsedu senátu a požiada o zmenu rozhodnutia, o žiadosti rozhodne senát (len ak ide o vec prejednávanú senátom, nie teda v prípade, ak rozhoduje samosudca).

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval v rozpore so zákonom - citovanými zákonnými ustanoveniami a porušil právo obhajoby obžalovaného. Okresný súd napriek tomu, že vo veci vykonal viaceré hlavné pojednávania,

postupoval totiž v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi postup súdu na hlavnom pojednávaní, najmä však po začatí hlavného pojednávania a v priebehu dokazovania v zmysle § 255 ods. 3, § 256 ods. 1, 2, § 257 ods. 1, § 258 ods. 1 až 4. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 14.11.2012 (čl. 131 - 132) nie je totiž vôbec zrejmé, že po začatí hlavného pojednávania oznámením veci, ktorá bude prejednávaná, po zistení, či sa ustanovili osoby, ktoré boli na hlavné pojednávanie predvolané alebo o ňom upovedomené, overení ich totožnosti a po zistení, či u osôb, u ktorých treba zachovať lehotu na prípravu, táto lehota bola zachovaná, teda po vykonaní procesných úkonov uvedených v § 255 ods. 1, 2 Tr. por., by samosudkyňa okresného súdu v zmysle § 255 ods. 3 Tr. por. zisťovala, či prokurátor a obžalovaný nechcú uzavrieť dohodu o vine a treste, ďalej že by v súlade s § 256 ods. 1 až 3 Tr. por. po vykonaní úkonov uvedených v § 255 vyzvala prokurátora, aby predniesol obžalobu a že by po prednesení obžaloby vyzvala obhajcu obžalovaného, aby zaujal k obžalobe stanovisko.

Z obsahu citovanej zápisnice je zrejmé, že samosudkyňa po vykonaní úkonov uvedených v ustanovení § 255 ods. 1, 2 Tr. por. poučila obžalovaného S. M. nielen ako obžalovaného o právach podľa § 34 a § 121 Tr. por., ale aj ako svedka o povinnostiach a právach uvedených v § 127-136 a § 139-140 Tr. por., pričom obžalovaný bol tiež poučený o práve urobiť vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por.. Reálne však takéto právo obžalovanému nebolo umožnené vykonať, nakoľko ihneď po jeho poučení ako obžalovaného a následnom vyhlásení, že sa vzdáva zachovania 5 dňovej lehoty na prípravu hlavného pojednávania, bolo hlavné pojednávanie bez jeho vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. a bez jeho výsluchu ako obžalovaného odročené na deň 27.2.2013 z dôvodu zistenia, ako bude rozhodnuté o odvolaní obžalovaného vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 13S 110/2011. Vo veci bolo pokračované až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.2.2014 (čl. 203 - 208), pričom samosudkyňa ihneď pristúpila k výsluchu svedkov, avšak opätovne bez toho, aby bolo obžalovanému S. M. umožnené urobiť niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Tr. por. a taktiež bez toho, aby bol obžalovaný vypočutý na hlavnom pojednávaní, navyše aj napriek tomu, že výsluch obžalovaného navrhla tak prokuratúra v obžalobe, ako aj obžalovaný v písomne podanom odpore proti trestnému rozkazu zo dňa 6.4.2011. Obžalovaný nebol teda reálne a skutočne na hlavnom pojednávaní vypočutý, preto uvedený postup bol v rozpore s ustanovením § 258 ods. 1 Tr. por. a obžalovaný preto dôvodne v podanom odvolaní namietal porušenie práva obhajoby. Dôvodne tiež namietal, že nebola preverená jeho obhajoba vykonaním ním navrhovaných dôkazov výsluchom svedkov npor. K. U. a kpt. Mgr. A. T. i zadovážením a oboznámením priestupkového spisu Okresného dopravného inšpektorátu Partizánske zo dňa 8.2.2010 č.p. ORP-369/DI-PPE-2009, na ktoré dôkazy opakovane poukazoval aj v písomnom odôvodnení odvolania. Okresný súd pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil, ako sa vyrovnal s obhajobnými tvrdeniami a námietkami obžalovaného, ako aj s jeho návrhmi na vykonanie dôkazov a ani neuviedol dôvody, pre ktoré jeho návrhy na vykonanie dôkazov zamietol.

Vzhľadom na uvedené dôvody dospel odvolací súd k záveru, že okresnému súdu sa nepodarilo na hlavnom pojednávaní prezentovať taký postup pri vedení kontradiktórneho hlavného pojednávania, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby a tento postup v rozpore s ustanoveniami § 168 ods. 1 Tr. por., § 257 Tr. por., § 258 ods. 1, 2 a 3 Tr. por. a § 122 ods. 2 a 3 Tr. por. bol dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods.1 písm. a/ Tr. por. (porušenie práva obhajoby, nepreskúmateľnosť rozsudku). Z uvedených dôvodov pritom vyplýva, že pre zistené podstatné chyby konania nebol skutkový stav veci náležite zistený a tieto chyby nemohol odvolací súd sám napraviť, preto na podklade odvolania obžalovaného zrušil podľa § 321 ods.1 písm. a/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Vykonanie nového konania a dokazovania zrejme môže viesť k iným skutkovým zisteniam a právnym záverom, preto odvolací súd v zmysle § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozhodol na neverejnom zasadnutí (zistené chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.